

Jernbanecafeen

- i hjertet af Vesterbro

FORORD

Jernbanecafeen betyder meget for rigtig mange mennesker.

Jeg ved det, for jeg hører de dejlige, spontane udsagn mange gange, hver eneste dag. Og hver eneste gang er det mennesker, der gerne vil dele deres oplevelser, deres liv med mig - og andre.

Denne bog er et forsøg på at give igen. Værtshusets tak til alle gæsterne.

Og til alle dem, som endnu ikke har fået oplevet, at "Jernbanecafeen i hjertet af Vesterbro" er noget helt unikt. Tja ... de kan jo starte med at blade lidt i bogen.

Skal det så være lidt ekstra hyggeligt, så ... nyd en 7'er samtidig. Det er slang for værtshusets egen øl, Jernbanecafeens 7 EKSPRESSEN, som kommer susende direkte fra Thisted Bryghus.

Syveren kan udløse medaljer - hvis du hygger dig. Og det er der heldigvis rigtig mange, der har gjort - og forhåbentlig vil blive ved med at gøre i årene fremover.

Rigtig go' fornøjelse!

*Agnete Bjørlig
ejer i 3. generation
København, april 2010*

Af hjertet tak til alle I hjælpsomme gæster og ikke mindst Jöran Svahnström. Uden hans dygtige og vedholdende engagement, havde bogen ikke været mulig. Også STOR tak til: journalist Ulf R. Johansson, Jens Bing fra Storm P. museet, øvrige bidragsydere og min dejlige familie.

**“Vi kommer her
hver gang vi er i
København ...”**

**“Vi er aldrig i byen
uden at kikke ind
...”**

**“Jeg er kommet
her lige siden ...”**

Vesterbro - en bydel med tant og fjas

Jöran Svahnström

*Jöran Svahnström ved
Kakadu anno 2010.*

Min første kontakt til Vesterbro fik jeg i 1976, da jeg som ung sportsjournalist på 22 år, blev sendt på min første udenlandsopgave af avisen Aftenbladet. Jeg skulle skrive om Europa-mesterskaberne i basketball i København.

Jeg blev indkvarteret på Hotel Absalon på hjørnet af Istedgade og Colbjørnsensgade. Midt i den hårde del af byen. Det var jo helt og aldeles nyt for mig, der er opvokset i det fredelige Visby på Gotland. Jeg husker, hvordan vi en aften havnede på natklubben Kakadu, som stadig ligger der, og hvordan smukke damer hang over os og forklarede, at unge svenske mænd var det bedste i verden. Det var overvældende.

Mere seriøst kom jeg tilbage til Vesterbro ca. 25 år senere. Det var, da jeg blev chefredaktør for nyhedsbureauet "Nytt från Öresund" og bosatte mig i København og blev pendler til jobbet på Stortorget i Malmø. I begyndelsen var toget næsten altid forsinket, og jeg blev træt af at sidde på Pils bar på Hovedbanegården.

I stedet søgte jeg ned til Reventlowsgade, på den farlige side af Hovedbanen - modsat Tivoli. Der fandt jeg - lige overfor udgangen - et værtshus: Jernbanecafeen.

Værtshuskulturen er jo noget helt specielt i Danmark, og den har ikke nogen pendant i Sverige. For 15 år siden fandtes der 1200 værtshuse i København. I dag er der bare 300 tilbage. Et af de mest kendte er netop Jernbanecafeen, fandt jeg ud af. Jeg kom hurtigt til at føle mig hjemme der; og selvom jeg er svensk, en fremmed fugl, så blev jeg venligt modtaget. Aldrig er jeg mødt med uforkammetheder, men snarere accepteret af de mange stamgæster, for hvem det er deres dagligstue.

En dag kom jeg i kontakt med en dame, som gik rundt og pyntede lokalet. Det viste sig at være ejeren i tredje generation, Agnete Bjørlig. Da hun fandt ud af jeg var journalist, bad hun om hjælp med en pressemeddelelse til de sydsvenske medier. Efter Broens åbning havde fokus jo ændret sig fra Nyhavn til Vesterbro, og de svenske gæster blev flere og flere.

Det ene førte det andet med sig, og ideen til en bog om Jernbanecafeen spirede frem. Den blev realiseret takket være støtte fra en af de største kulturinstitutioner i Danmark; Tuborgfondet. Og i 2004 udkom "Sidder på et værtshus ... fortællingen om Jernbanecafeen". Min beskedenhed forbyder mig ikke at sige, at den blev en succes. Den er udsolgt og efterspurgt på antikvaterne. Så i 2010, hvor Jernbanecafeen fyldte 77 år, kom efterfølgeren. Bog nr. to som du, kære læser, nu sidder med i hånden.

DET ER naturligvis Hovedbanen, som har gjort Vesterbro til den mest kendte bydel i Danmark. Istedgade, som løber parallelt med Vesterbrogade, er bydelens mest omtalte gade.

Vesterbro spirede frem, da slagterierne i centrum ved Nikolai Kirke blev forvist til denne bydel, som man anså for at ligge i behørig afstand fra bykernen. Vesterbrogade hed dengang Roskildevej og var en af de store indfaldsveje til København, og her voksede slagterforretningerne nu frem. Og kødhandelen skulle jo altid besegles med et en dram, og snart lå slagterierne side om side med værtshusene.

Agnete og Jöran ved redaktionsmøde forud for den første bog om Jernbanecafeen

Elefantporten ved Carlsberg.

Vesterbro fik hurtigt ry som et forlystelseområde. Og det ry har levet videre siden slutningen af 1800-tallet og ikke mindst på det seneste, hvor Vesterbro er en salig blanding af bordeller, bodegaer og varmestuer som Mændenes Hjem for de hjemløse - og Reden - for de prostituerede kvinder. I dag er Vesterbro blevet byfornyset så meget, at prægnet af arbejderbydel er forsvundet. Mange af de gamle værtshuse er også væk og erstattet af cafe-latte-barer og sushi- og Michelin-restauranter. Halmtorvet, som i lang tid var tilholdssted for narkomaner og prostituerede, er i dag indrammet af mondæne udeserveringer.

Saneringen har hovedsageligt været af det gode, da mange af lejlighederne var mere end 100 år gamle. De var meget nedslidte, og selv op i 1980'erne var det en luksus med eget toilet og bad.

I dag bor der ca. 35.000 mennesker på Vesterbro. Og der kommer flere til. For Carlsberg ligger faktisk på Vesterbro og ikke i Valby, som mange tror. Bryggeriet er flyttet til Fredericia, og der skal nu bygges lejligheder på Carlsbergs grund.

FOR MANGE er Vesterbro synonym med Istedgade. Som nævnt er det Københavns mest kendte gade, en kilometer lang er den fra Hovedbanegården til Enghave plads. Gaden fik sit navn i 1859 pga. slaget ved Isted 1850, men blev egentlig først et begreb i folkemunde i sommeren 1944. Det var under den store generalstrejke - i protest mod den tyske besættelse. I flyvebladene, som blev kastet ud af vinduerne i Istedgade, stod der: "Rom og Paris kan I ta' – men Stalingrad og Istedgade overgiver sig aldrig."

"Istedgade overgiver sig aldrig" er nu blevet et begreb, som de fleste danskere kender. I det frisindede Danmark er gaden blevet kendt for den brogede underverden. I dag er de første 2-300 meter fra Hovedbanen fortsat præget af sexbutikker, prostitution og handel med narkotika. Forskellige narkohandlere har hvert sit revir; der er 50 meter afrikanere, 50 meter østasiater, 50 meter danskere ...

Efter Mariakirken stopper alt dette så pludseligt, og Istedgade forvandles til en herlig mangekulturel smeltedigel med restauranter, cafeer,

Mariatjenesten på Istedgade.

grøntsagshandlere, grillbarer, tatovører, antikvitetshandlere, bagere m.v. - og rigtig mange holder åbent døgnet rundt.

Netop Mariakirken er noget helt særligt. På den lille åbne plads foran kirken samles alle de hårdest udsatte i det danske samfund; narkomaner, ludere og hjemløse. Og de bliver ikke fjernet. Med jævne mellemrum åbner kirken sine døre, og de udstødte får serveret varm suppe og kaffe.

Jeg mødte en gang en journalistkollega - født på Vesterbro, som skulle giftes. Hun ville gerne giftes i netop Mariakirken, men hun var sent ude og ville endda giftes lige ved Sankt Hans. Da hun ringede til kirken for at spørge, om der muligvis var tid og plads, så fik hun besked på, at hun var velkommen. Det var ikke noget problem. De havde kun haft et bryllup det seneste år, og da var det præsten selv, som blev viet. Ellers var der kun begravelser.

ER DET så farligt at gå på Istedgade? Nej, slet ikke. Pushere og andet godtfolk er ikke interesseret i turisterne. Røveri og overfald af tilfældige besøgende sker næsten aldrig. Men man skal selvfølgelig ikke være fuld og udfordrende. På værtshusene i det gamle Nyhavn hang der metalskilte med teksten: "Gør dagens gode gerning, følg en svensker til færgen". I dag findes tilsvarende skilte på Vesterbro: "Følg en svensker til toget". Alt med et glimt i øjet.

Der er ikke farligere på Vesterbro end noget andet sted i byen. Selvom det kan se temmelig farligt ud - set med eksempelvis svenske øjne, der ikke er vant til det kontinentale folkeliv, som det udspiller sig i denne del af København.

OM MAN skal gi' nogle læsetips, så er den mest værdifulde bog naturligvis den om Jernbanecafeen og dens opfølger, som du læser netop nu. Men hvis man nu ikke kan finde den, så anbefaler jeg Tove Ditlevsens "Barndommens Gade" om livet på og omkring Istedgade i 1930'erne. Hun har for øvrigt fået en plads opkaldt efter sig. Det samme har kunstneren og forfatteren Dan Turell, som har sagt: "Naturligvis kan man skrive en hel bog om Vesterbro og Istedgade, men dagen efter er det tid til en ny bog. Vesterbro forandres stadigt, døgnet rundt, hele tiden."
- Så sandt, som det er sagt.

*Jöran og barndomsvennerne fra Gotland:
Ulf Hammarlund, øverst og
Jan Nyberg, nederst.*

*Henning og Anne-Merethe fra Oslo
ønskede i 2009 at blive kirkeligt viet
på værtshuset, da de havde mødt
hinanden her. Til trods for stort ben-
arbejde, blev det dog "kun" festen,
der blev afviklet på Jernbanecafeen.*

Jernbanecafeen's guldmedalje netop uddelt til Maja og hendes glade gæster fra Stockholm.

Det magiske 7-tal

Jöran Svahnström

Der er meget i tilværelsen, som drejer sig om 7-tallet. Vi er måske ikke bevidste om det, men det er et faktum. Den her bog udkommer 77 år efter, at Jernbanecafeen for første gang slog dørene op mod Reventlowsgade.

Hver morgen kl. 7 åbner Jernbanecafeen, og det første, som gæsterne mødes af, er det store ur i baren – som udelukkende har 7-taller på ur-skiven. Hvorfor? Jo, det er fordi, at ingen gæster drikker før kl. 7... og når man drikker, ja så er det selvfølgelig cafeens egen øl: 7-EKSPRESSEN.

Men hvorfra kommer da 7-tallets betydning og magi? Ja, den almindeligste teori handler om, at 7-tallet angiver en livsrytme. Et menneskeliv kan sammenlignes med en månes 4 faser, som hver består af 7 dage – tilsammen 28 dage.

De 28 dage modsvarer også en menstruationscyklus, eftersom kvinden og månen følges ad. Occultisterne mener, at et menneskes krop fornyes hvert 7. år, og det er blandt andet derfor, at den ulykke, som rammer en, når et spejl går i stykker, "kun" varer i 7 år...

Ugen har 7 dage, som er opkaldte efter gamle dages 7 kendte planeter. I de forskellige religioner spiller 7-tallet en stor rolle. I Bibelen kan vi læse, at Gud hvilede på den 7. dag, at Jacob skulle tjene i 7 år og om Faraos drøm om 7 magre og 7 fede år. Der er 7 bønner i Fader Vor, og der tales om 7 tidsaldr.

I Tibet er der 7 symboler for Buddha, og buddhisterne nævner 7 himle. Jøderne anser også 7-tallet for helligt – deraf bl. a. den 7-armede lysestage.

I Islam tales der om den 7. himmel, 7 jorder, 7 have, og pilgrimmene går 7 gange rundt om Mekka.

I Kina bliver den 7. dag i den 7. måned fejret med fest.

Indenfor naturvidenskaberne handler det også meget om tallet 7. Det siges, at vi kan håndtere 7 forskellige tal, begreber, lyde, følelser, indtryk eller tanker i bevidstheden på én gang.

Mennesket ser ud til at ændre smag hvert 7. år, og vores celler er udskiftede efter hvert 7. år.

Ja, tallet 7 dukker op over alt: Der er 7 noder i skalaen, der er 7 farver i spektret og i regnbuen, syv underværker og syv dødsynder. Og så er der jo alle vores talemåder: Til syvende og sidst, det tager 7 lange og syv brede, at være i 7 sind, det var som 7 satan, at lade 5 og 7 være lige, 7-9-13... – for nu ikke lige at tale om ægteskabets 7-års krise.

Til slut; den, som ikke tror på 7-tallets magi, kan forsøge at folde et stykke papir – uanset størrelse – mere end 7 gange. Det er umuligt! Magisk, ikke?

Jernbanecafeen's 7 EKSPPRESSEN er navngivet af gæsterne - og at det blev 7 er nok ikke nogen tilfældighed!

“Det her er mit værtshus ...”

Agnete Bjørlig,

Første gang jeg hørte en gæst sige denne sætning, blev jeg lidt mærkelig. Jeg havde netop overtaget værtshuset efter min mor. Gæsten var en pige på min alder, og hun fortalte stolt, at hun var mormor!

Oplevelsen lærte mig, at nok er jeg værtshus ejer, men at gæsternes velbefindende, det at de føler sig hjemme, det er det, det hele handler om.

At være restauratør på den måde, som jeg er det, kræver social indlevelsessevne. Et socialt gen. Dét har jeg i al fald til fælles med Villy Søvndal. Da billedet t.v. blev taget, fortalte han mig, at han nok havde været på Jernbanecafeen ca. 10 gange. Og som så mange andre før ham fortalte han, hvor forundret han var over at have fundet dette dejlige miljø, der slet ikke var nær så barskt, som man skulle forvente det lige ved bagudgangen af Københavns Hovedbanegård, Istedgade, narko og prostitution. Han brugte vist andre ord, men meningen var klar.

Han har ret. Som regel er her ligeså hyggeligt, som var det juleaften. Hver dag fra kl. 7 om morgenen når vi åbner, til kl. 2 om natten når vi lukker. Vi har dog kun julepyntet fra J - dag (det er den dag juleøllet kommer på gaden) til nytåret er fejret. Men derefter fejrer vi Valentine (14. februar), så kommer påsken, derefter sommeren og sensommeren, hvor vi får forretningen pyntet med humle, ligesom man gør i Belgien. Den amerikanske Halloween-tradition har Tivoli fordansket og henlagt til efterårsferien. Vi følger trop, og jeg har haft den glæde at høre mere end én gæst udbryde: “Nej, hvor er her flot. Så behøver vi slet ikke gå i Tivoli!”

Men pynten alene gør det ikke. Den dejlige stemning er en cocktail af søde gæster og dygtige tjenere. Generelt er vi meget tolerante, for gæsterne er jo tiltrukket af hinandens forskelligheder. Det sker dog, at der kommer nogle, som vi ikke ønsker at have besøg af; eller som må vente til næste dag. Det kan være noget så “simpelt” som manglende bad eller rent tøj. Men som regel er det fordi, de er for påvirkede. I de tilfælde beder vi vedkommende om at gå en tur eller vente til næste dag, hvis fjeren i

Villy Søvnald, leder af SF, roser Agnete, for den afslappede stemning.

Flemming Fut startede hver dag med avis og kaffe på cafeen.

Hans barnebarn afslørede den første bog om værtshuset fra 2002.

øret nærmere er en høne. Er der tale om en gæst, der er meget beruset, så siger vi: "Her er desværre privat fest!" Det virker, og måske ikke helt uden grund. Indimellem oplever vi, at også pæne og nydelige gæster forsigtigt spørger, om her er privat fest, da det ser så hyggeligt ud - for så vil de jo ikke forstyrre. Men det kan man ikke på Jernbanecafeen. Her er alle velkomne!

Flemming Fut boede lige rundt om hjørnet. Hver morgen kom han og drak kaffe og læste avis. Skulle han på job drak han dansk vand. Ellers hyggede han sig med øl og de andre gæster.

Desværre blev han syg kort tid efter, at han gik på efterløn. Mine forældre og jeg besøgte ham på hospitalet, og han fortalte, at han var skrevet op til hospice, og at han så frem til at få eget værelse med tv. Alle kendte jo Flemming Fut, så til sommerfesten samlede vi ind til blomster. Beløbet blev i midlertid så stort, at jeg foruden blomster også kunne købe det fjernsyn, som han aldrig havde haft. Men glæden varede kun kort. Han kom få dage efter på hospice. Jeg fik så hentet tv'et på Hvidovre Hospital - da det ikke kunne være med i ambulancen til Sct. Lucas Stiftelsen, i henhold til de (ja undskyld mig) bureaukratiske bestemmelser. Ved ankomsten fik jeg at vide, at han var død!

Fjernsynet viste sig at være noget af det eneste, Flemming Fut efterlod sig. Hans datter var i sorgen over tabet lidt glad for, at hendes 5 årige søn fik et minde efter sin morfar. Jeg talte meget med hende, dog ikke omkring selve bisættelsen. Det kunne måske have været en idé. Stemningen var meget trykket, da vi sad der en 20-30 stykker samlet i kapellet. Der skete simpelthen intet. Efter en lang, lang tid, foreslog min morgentjener Jette, at vi skulle bede fadervor. Det gjorde vi så. Derefter rejste min far sig og sagde nogle pæne ord om Flemming Fut. Og så gik vi hver til sit.

Taxa Hans Jørgens datter havde jeg også kun hørt om igennem alle de år, han var kommet på Jernbanecafeen. Pludselig blev han meget syg. Jeg besøgte ham på hospitalet, og jeg fik utallige telefonopkald fra hans datter og fra to andre kvinder, der også havde det slemt med hans sygdom. Da han døde, ringede datteren og fortalte, hvorfra han skulle begraves. Det var meget fint, for så kunne vi sende blomster. Men i samme moment

spurgte hun mig, om jeg "ikke ville være med til at bære? - Det vil være helt i fars ånd!" fortsatte hun. Og jo. Naturligvis. Det var så første gang, jeg fik prøvet det! Det føles stærkt pludselig at komme så tæt på et andet menneske, som man i bund og grund næsten ikke kender.

Alex' begravelse i Maria Kirken gav mig lidt af den samme oplevelse. Uden for kirken gik jeg hen og præsenterede mig for hans mor og søster. Det var to nydelige damer, der stod helt alene, da de ikke rigtig kendte hans venner - eller kæreste. Jeg fortalte dem, hvem jeg var, og hvor flink og hjælpsom Alex altid havde været. Endvidere fortalte jeg, at han havde betroet mig, at de år hvor han som barn og ung havde gået til dans, havde været den bedste tid i hans liv! Midt i sorgen var det tydeligt, at det var ord, der varmede.

Alex var uddannet mekaniker, men havde også taget krafttag med livets mere barske side. I den tid jeg kendte ham, havde vi foruden værtshuset også det til fælles, at hans dansskole i Vangede, var den samme, som den mine børn gik på. Og hans søster havde endda danset med Torben Wieth!

Nå, men lad mig slutte med noget festligt. El Michael planlægger en kæmpefest, fordi han runder et skarpt hjørne. Planen er, at det *ikke* skal være på Jernbanecafeen, da det skal være med 3 retters mad, dans og orkester. Alle skal med: Hele familien og venner fra såvel badminton og Jernbanecafeen incl. selveste værtshusmutter. "Og så forventer jeg jo ..." fortsætter han. Ja, jeg ved godt, hvad han forventer. En sang og/eller en tale. For ... vi er jo næsten i familie! Det er herligt, at blive inddraget i gæsternes liv - også på den måde!

Det sociale gen ... jo, det er meget vigtigt. Helt grundlæggende elsker jeg at have gæster. Såvel privat som på Jernbanecafeen. Jeg husker en aften lige efter jeg havde overtaget værtshuset. Gæsterne var nogle, jeg kendte rigtig godt. Jeg følte, at det var underligt, at skulle modtage betaling for serveringen, for det gør man jo ikke i sin egen dagligstue. Så var det, at jeg måtte huske på, at Jernbanecafeen ikke er min private dagligstue, men hele Vesterbros Dagligstue. Vi er heldigvis mange, der holder af Jernbanecafeen, og for resten ... "Det her er mit værtshus!"

Jernbanecafeens gæste bog er en gave fra Taxa Hans Jørgen.

Alex, Agnetes søn, optrådte i mange år med dans, til værtshusets årlige skovtur, som oftest gik til bedsteforældrenes gård i Hvedstrup.

Hyldest til Vesterbro

Ulf R Johansson

Hvad ville Tove Ditlevsen have sagt?

Vesterbro i dag er langt fra det Vesterbro, som forfatterinden voksede op i. Det er heller ikke det Vesterbro, som jeg som ungt menneske besøgte første gang i slutningen af 50'erne. Det Vesterbro, som nu planlægges, og som så småt begynder at spire frem, har intet med den gamle klassiske arbejderbydel at gøre. Forvandlingen går hurtigt. De sidste skjulesteder for overvintrede narkohandlere og prostituerede vil blive overtaget af københavnere, der er mere mondæne, rigere og måske endog smukkere! Selv om der vil være et par steder, der overlever - næsten helt museumsagtigt, så skrider historien ubemærket fremad, blind og uden tradition. Umenneskeligt? Ja, måske.

En gammel "slumstormer" udtalte sig negativt om udviklingen i gratisavisen Westend & Omegn (dec. 2008). Han huskede dengang, da Vesterbro havde "plads til folk, der havde en dårlig dag eller hørte stemmer". Nu er København nærmest ved at blive Ringsted. På den måde bryder kernen af Vesterbro ud og flytter til Bornholm!

For dem, som kan huske det hedengangne Vesterbro, som de hjemløse og lasede eksistensers tilholdssted og den sande syndens hule, er det nærmest helt patetisk at se de få tilbageblevne pornobutiker. Et eller andet tatoveringsstudie er vokset frem i stedet. Tidstypiske halal slagterforretninger er kommet til; og Maria Kirken, der fortsat er et vigtigt samlingspunkt for alle dem, der har det rigtig slemt, annoncerer nu også med samtaleaftener! Og Vesterbro er ikke farligere end andre steder i Dronningens By.

Ifølge Erling Bjöl kunne man tidligere i danske skolebøger læse en sætning af en af Napoleons generaler efter katastrofen ved Waterloo: "Garden dør, men overgiver sig ikke". Hvis man tager r'et væk i garden, så kan gaden meget vel handle om pulsåren på Vesterbro – Istedgade. Gaden, som aldrig overgav sig til tyskerne under besættelsen, men som nu angribes endnu kraftigere indefra af byfornyelsen.

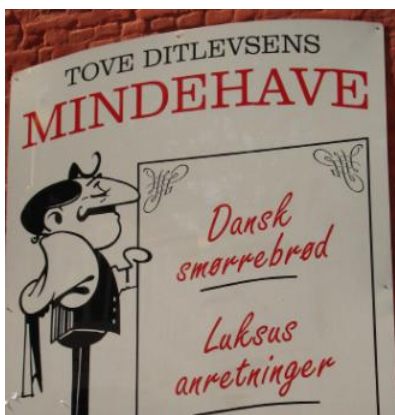

Artiklens forfatter Ulf R. Johansson filosoferer i Tove Ditlevsens barndomsgade, Hedebygade, i sin stadigvæk flotte smoking fra Regent (se side 17).

Tove Ditlevsens navn lever stadig i barndommens kvarter.

Du kan naturligvis klage over renoveringen, men ... hånden på hjertet – det romantiske syn på den menneskelige misere her er bare så falsk.

NOSTALGI ER farlig, for den er selektiv og uretfærdig, og derfor er det med en vis skepsis, at jeg læser om den fantastiske Tove Ditlevsen. Hendes Hedebygade, Enghavevej og Istedgade, hendes Vesterbro, findes ikke mere, og jeg tror faktisk ikke, at hun – om hun nu ikke havde begået selvmord i 1976 – ville have beklaget tidens gang.

Tove Ditlevsen efterlod sig både stærke, rørende og personlige fortællinger og digte fra Vesterbro. Læs dem igen, og læs også hendes minder fra en barsk og broget barndom, som gjorde hende verdensberømt i hele Danmark. Med stor følsomhed så Tove Ditlevsen i et af sine mest berømte digte sig selv som en "spion", der iagttager indefra.

Hun efterlod et af sine stærkeste vidnesbyrd i den dokumentariske roman "Barndommens Gade". Den handler om den unge pige Esters opvækst og hendes forvandling til kvinde – med Istedgade som scenen. Den besjælede gade, som elskede det letsindige møde mellem barndom og køn.

Tove Ditlevsen brød ud af Vesterbro og fik den litterære vej og et antal ægteskaber til at mødes.

Det har vel været Toves egen mor, som har sagt, at når datteren ikke skrev, var hun i stedet gravid, og når hun ikke var gravid, skrev hun, hvilket leder frem til fænomenet med den der befriende humor, som virkelig sidder i væggene på Vesterbro.

Hårdest var humoren mod tyskerne, som under krigen virkelig havde et helvede i disse røde kvarterer. Modstandsbevægelsen (specielt den kommunistiske BOPA – "Bogerlige Partisanere" – men også Holger Danske) befandt sig ofte i kvarteret, og efter de store folkestrejker i 1943 fik mere end én tysk soldat den kolde skulder og besked på, at Hitler og nazisterne aldrig har sunget andet end på sidste vers ... Hvornår er krigen forbi? Det sker ikke før Himmlers enke siger til Görings ditto: "Hvem var det egentlig, der skød Hitler ved Göbbels begravelse?" (Anonym).

“Hvad forskel er der på en hund og en nazist? Nazisterne løfter armen.” (Victor Borge). Rabbineren Bent Melchior har i den senere tid skabt udtrykket ”tavshedens mur” om den folkemur, som beskyttede jøder og modstandsfolk fra Gestapo. På Vesterbro var denne mur nærmest kompakt.

DANSK HUMOR er et vidt begreb og på bordet må også navne som Holberg, Storm P., Erik Balling, Dirch Passer, Leif Panduro, Dan Turell, Victor Borge, Lisbeth Dahl, ... Listen er uendelig. Jeg siger ikke, at alle har med Vesterbro at gøre, men der findes en mentalitet, noget arvegods derfra, som udgør en slags parallel til Danmark i Europa: Landet har næsten altid været klemmt mellem den militære stormagt i syd og den økonomiske storebror i nord. I de små klemte nationer spiller humoren altid stor rolle for den mentale overlevelse. Sådan er det også med Vesterbro, den lille bydel i det store København.

Min nye Kjole

*Når kedsomheden plager mig,
Og dagene blir altfor grå,
Så smider jeg det gamle kluns
Og tar min nye kjole på.
Den hang en dag i en butik
Jeg gik derind og købte den,
Nu bor den i mit klædeskab,
Og er min allerbedste ven.
Min nye kjole er så sød,
Frimodig og lidt let på tå,
Men den er god at krybe i,
Når dagene blir alt for grå.*

ET TOVE DITLEVSEN-MELLEMSPIEL: Allerede inden "Barndommen gade", som udkom i 1943 midt under besættelsen, udkom Tove Ditlevsens lille digtsamling, Pigesind (1939), og hendes barndoms gader er levende i næsten hver en strofe.

Spørgsmål: Hvorfor har ingen koreograf skabt en soloballet ud fra hendes følsomme digt: Min nye kjole (som i og for sig ikke behøver at handle om en butik på netop Vesterbro, men som meget vel kan gøre det)? Læs digtet på forrige side!

Fra "Barndommens gade" ved vi, at dans betyder meget for den unge Tove/Ester. "Under dansen forvandles hun, fødderne blir lette, hjertet blir let", står der for eksempel midt i "Barndommens gade". I feministiske koreografer, hvor gemmer I jer?

TIL ALLERSIDST: Lidt uhæmmet praleri fra en svensk sjæl, der har tabt sit hjerte til Vesterbro:

I næsten ti år skrev jeg i min avis "Kvällsposten", en daglig dansk vittighed, som hed "Hørt på Vesterbro" I begyndelsen hed vittigheden "Hørt i Nyhavn", men i og med at broen kom, og bådforbindelserne mellem Malmø og København blev nedlagt, blev det nødvendigt at flytte til området omkring Hovedbanegården.

Hvilken var den allerførste "Hørt på Vesterbro"? Research i avisarkivet viser, at vittigheden var opfanget på Jernbanecafeen: Min kone synes, jeg er alt for nysgerrig. Eller det er i hvert fald, hvad hun skriver i sin dagbog.

Temaet – den evige problematik mellem 2 mennesker – var givet, og nr. 2 fordybede emnet: Ved du vad jeg savner mest? - Næh, hvad? - De ægteskabelige glæder. - Men du er da gift? - Ja, men jeg savner glæderne.

Siden er det blevet til nogle tusinde, og flere af de allerbedste stammer fra Jernbanecafeens lystige, ølduftende og røgfyldte indre. Jeg er ikke så lidt stolt over, at nogle af de aller bedste vittigheder lever videre på halsetiketterne på Jernbanecafeens egen gode husøl: 7 EKSPPRESSEN.

Vesterbros TOP 10

Ulf R. Johansson

1. DET NY TEATER
(med Teaterkælderen som en "mad-kata-komb") Et teater kle-nodie på vores bred-degrader. Og meget ofte med de bedste musicals på repertoire.

2. GLYPTOTEKET
Et eldorado af antikt og moderne, skulptur-er og malerier.

3. JERNBANECAFEEN
- Kbh's vandhul nr. 1. Yderligere kommentarer er ikke nødvendig.

4. HOVED-BANEGÅRDEN
Glem indholdet - de grimme og uinteres-sante slikbutikker - og fokuser i stedet på den smukke bygning, skabt af arkitekt Henrich Wenchs i 1911.

5. KØBENHAVNS BYMUSEUM
Her er bl. a. det skrive-bord, ved hvilket Søren Kierkegaard arbejdede. Der er da vist stadig et par blækklatter, som man kan ane?

6. KONCERTSALEN, TIVOLI
Medtaget her for det generøse udbud af gratis klassiske kon-certer om somme-ren, og for alle store artister og symfoni-orkestre, som har gæstet og fortsat gæster Tivoli.

7. REGENT
Herremodebutik, Vesterbrogade. Den findes ikke længere, men den må med af private, nostalgiske årsager. Her købte jeg min første (og hidtil eneste) smoking med skjorte og laksko.

8. TYCHO BRAHE-PLANETARIET
Københavns højborg for astronomi-inter-esserede, og til den kreds hører vi vel alle.

9. RESTAURANT KLUBBEN
Rustik hygge hele vejen igennem, gennemtænkt - ikke mindst menuen. Værtshusdøden er et faktum i Danmark, men den rammer da ikke Klubben?

10. VINSTUE 90
Halvfemseren (Gam-mel Kongevej 90). En udfordring mod discount-bajerens tidsalder, for her tager det et kvarter at få en "slow-beer" i glasset.

*Stig i usædvanlig klædedragt.
"Tøjet er indkøbt til familie tam tam,
men skal lige prøvekøres på
Banen," forklarer Stig.*

Morgen på "Banen"

Stig Erik Frederiksen

Højt humør, masser af øl og masser af glade gæster - det er præcis sådan de fleste kender det hyggelige værtshus i Reventlowsgade, nr 16. God stemning, folk ved bordene og øl over disken ...

Men for os nattevagter er det noget helt helt andet, der tæller, når talen falder på Jernbanecafeen. For når natten bliver til dag, og solen kaster sine første stråler ud over København og Vesterbro, er det tid for "den blå time" for os, der har været på arbejde om natten.

En for en dumper folk ind lidt efter kl. 7, og efter et "go morgen" og "det sædvanlige" samles natfolket i hjørnet ved baren. Til en snak om natten's begivenheder, og hvad der ellers er hændt siden sidst. Det er ikke hver morgen vi er der alle sammen, men man går sjældent forgæves efter selskab. Og Jernbanecafeen har sin helt egen stemning på disse hverdag's morgener.

Udenfor er Vesterbro ved at få øjne. Folk myldrer til og fra Hovedbanegården – på vej mod endnu en dag. Gadefejerne samler dagen's første skrald og det faste klientel af pushere og andet godtfolk er så småt ved at samles ved bagindgangen.

*Lykken er at få tjener Naja's
fulde opmærksomhed, synes både
EL Michael, til højre
- og den lille jyske pige, nedenfor.
Hun var med bedsteforældrene på
værtshus i København - og nød det!*

Indenfor på Jernbanen hersker der imidlertid en næsten meditationsagtig ro. Musikken spiller lavmælt, og kun en uvant gæst kunne finde på at kaste mønter i jukeboxen. Bagerst i lokalet kører det lille mekaniske tog allerede frem og tilbage med søvngængeragtig præcision – der venter mange meter, før det atter står stille.

Morgentjeneren ordner sit og får ind imellem tid til at sludre lidt med. Alle på morgenholdet kender tjeneren. Ved halv otte tiden kommer Carlsberg. Roen forstyrres af de mange tomme og fyldte ølkasser, der bytter plads, men efter endt af- og pålæsning sænker freden sig atter. De to ølmænd får dagen's første pause med en kop kaffe og et rundstykke fra bageren ved siden af. Det er stadig hårdt arbejde at slæbe øl – påstår de.

For os natteravne er det endnu for tidligt at bryde op. Endnu en runde iskoldt øl serveres og enkelte har endda mod på at rafle om en lille en til halsen. Et godt tilbud, hvis man er heldig med terningerne.

Lidt i otte er der så småt ved at være andre gæster på Jernbanen. De faste ved spillemaskinerne er på håbløs jagt efter den store gevinst. Rejsende med store kufferter, der lige skal have en enkelt, inden rejsen går videre, og så den obligatoriske brandert, der burde have været i seng for lang tid siden... Sidstnævnte kigges an, inden der serveres. Er gangen lidt for usikker og stemmen lidt for snøvlet, bliver vedkommende pænt bedt om at komme igen en anden god gang.

For os natarbejdere er klokken også ved at falde i slag, og det er så småt på tide at ønske hinanden en god dag. Sengen kalder. Men det er ikke altid lige let at løsrive sig. Der er altid en iblandt os, der har lyst til at give en øl mere – eller i det mindste rafle om en omgang. Og vel er vi disciplinerede – men absolut ikke umulige at lokke! Ved ni-tiden er vores lille seance som regel slut ... øjnene er små, og skal vi have noget ud af dagen, inden endnu en arbejdsnat venter, er det nu, man siger farvel.

Men lidt over syv i morgen tidlig sidder vi her atter – efter endnu en nat. I hjørnet ved baren på Jernbanecafeen i Reventlowsgade 16... Kig ind – det er besøget værd! Lad os beholde den helt specielle morgenstemning på et af København's ældste og hyggeligste værtshuse.

Mogens, som alle ynder at tale med - her på sin ynglingsplads i hjørnet ved jukeboxen.

Selv en tidlig morgenstund sker det, at jukeboxen må vige for levende sang og musik. Det er altid at foretrække!

Det kører for Preben

Jöran Svahnström

Når Preben Jønsson gør sin entré på Jernbanecafeen, ligner han en helt almindelig mand; 74 år (det kan man ikke se), gammel militærmand med erfaring fra såvel søværnet som flyvevåbnet, spejderleder og aktiv i ældrerådet.

Men en lille værktøjskasse afslører ham – her handler det om en mand med en passion, en passion for tog. Det er nemlig Preben, som siden midten af 2000-tallet har serviceret Jernbanecafeens lille modeltog.

JC-toget, som tøffer rundt under værtshusets tag, fascinerer både gamle og unge. Det er blevet Preben Jønssons - og makkeren Ole Holmstrøms - baby. Preben står for den daglige drift og tilsyn – indimellem 3-4 gange pr. uge. Til tider kører toget uden problemer i månedsvis, og jyden Ole, som er forfatter til daglig, kommer med, når der skal tilbygges nyt. Når køreplanen ikke kan overholdes, skyldes det oftest, at der er kommet noget på skinnerne (lakrids er slet ikke usædvanligt!). Der skal også fjernes nikotin fra tog og skinner, og somme tider kan kromutters julepynt komme lidt for tæt på togdriften...

2010 beregnes toget at have kørt strækningen København-Rom tur og retur tre gange!

I 2007, da Jernbanecafeen fik sin egen 7 EKSPRESSEN øl, skabte Preben og Ole bryggeriet 7'eren, som modeltoget i dag passerer på sin vej under værtshusets tag. Næste projekt var en station – og et værtshus! Det er nu på plads.

"Der er så mange som er glade for toget - et såkaldt G-tog. En tysk model til en værdi af ca. 1000 kroner, altså kun for lokomotivet", siger den sande entusiast Preben, som undskylder, at han kommer 5 minutter for sent til vores møde. "Ja, jeg er ikke så hurtig - jeg fik en bypassoperation sidste uge". Men for ham er toget det vigtigste.

ØL er ØL

Jens Bing

Rundt om i parlamenter og på værtshuse bliver der debatteret stort som småt. Emnerne, der tales om, er stort set de samme, men måden, der tales om dem på, er højest forskellig.

- **Disse hersens atomer skal jo gøre alting overflødigt ...**
- **Nå – men la' mig alligevel få et glas øl!**

Situationen er typisk for Storm P., når en gæst og en tjener mødes. For hvorledes bringe tilværelsens store spørgsmål i pagt med normal menneskelig konversation? Her bød værtshuset sig for Storm P. som en platform for at ud-spille nærsagt enhver menneskelig relation. Det er ikke for meget sagt, at værtshuset for ham blev som en scene, hvor livet kunne indkapsles som meningsudvekslinger, netop som han selv ønskede at se det.

Storm P. - Museet finder man på Frederiksberg Runddel

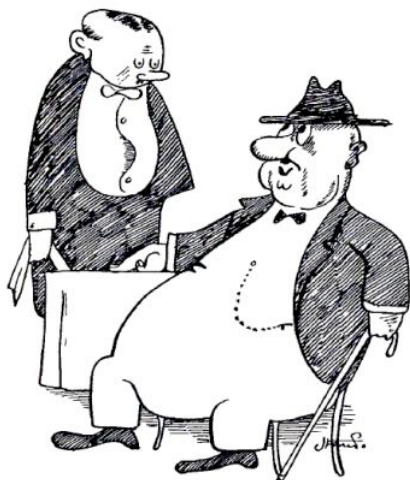

Han var sig meget bevidst, hvad der skulle siges og læses ud af hans tegninger og giver selv eksemplet:

”Det var i Malmö – for mange år siden – jeg sad udenfor hotellet under sol-sejlet en lun sommerdag – jeg ville gerne have en lille kage til kaffen – en kage, som vi herhjemme kalder ”en medalje”. Tjeneren kendte den ikke, trods mine mange variationer over ordet. Så tog jeg en blyant og papir og tegnede den. Den rare tjener tittede på teckningen – I.C. Christensen (da-værende statsminister herhjemme) – spurgte han, og smilede forstående. Jeg fik ingen medalje” (fra tidsskriftet *Tegnerier*, 1938).

Sådanne misforståelser vil den gode bladtegner for enhver pris forsøge at undgå. Han ville blive gevaldigt distraheret under arbejdet, hvis han kommer til at tænke på, hvilke misforståelser og vildfarelser, hans tegninger kunne give anledning til.

Han er klar over, at fra første streg på papiret har han indført en proportion: Hvordan skal figuren karakteriseres, for at betragteren ser det, tegneren vil have, at han skal se. Den tanke, der skulle vokse ud af den færdige tegning, er også et spørgsmål om proportioner: Hvad er stort, og hvad er småt – og hvorfor?

- Gi' mig en pilsner og to glas -
jeg vil skåle!

Værtshuset var for Storm P. i hans unge år nærmest som et kontor, hvor han kunne gøre sit arbejde færdigt i fred. Det var ikke kun tegninger, for han var i de år lige så meget journalist. Han skrev selv teksten til sine tegninger eller broderede over de små fortællinger til hans årlige bogudgivelser.

Han havde mange ideer med sig ind på disse værtshuse - her skulle de fordøjes, helst afsluttes. Det er ikke for meget sagt, at disse værtshuse blev helt terapeutiske for ham – et sted, hvor han kunne føle sig fri og blive inspireret til at afslutte en idé.

Selv om vi ikke kender alle de steder, han foretrak som Café Osborne ved Frederiksberg Allé eller Paraplyen ud mod Københavns nye rådhusplads, så siger hans behov for frihed alt om de steder, han måtte foretrække.

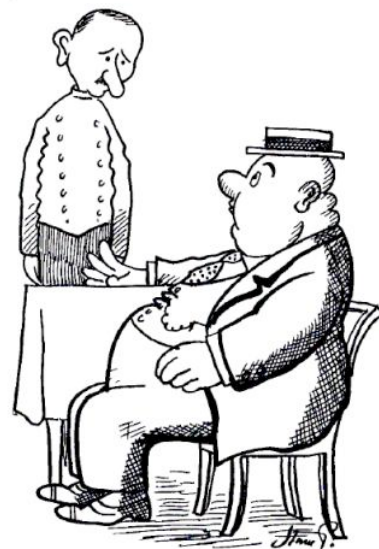
Et sted domineret af alt for mange fastgroede gæster ville virke anmassende på ham – som om han var fremmed her. Værtshusets larm ville kun demonstrere, hvor meget gæsterne følte, at de ejede stedet. Omvendt ville et for lydløst, hensygnende sted givetvis virke forstemmende. Man kom til at spørge sig, hvorfor befinder jeg mig her?

Det har givetvis været netop frihedstrangen, der fik ham til at foretrække steder, der i denne gradbøjning af offentlige væresteder lå midt imellem: Et værtshus blandt mennesker, der ikke var mere indforstået, end at fantasien blev sluppet fri og på samme tid ikke for menneskeforladt, til at det virkede åndløst. Det er ikke hundrede tegninger, men tusinder, der kredser om disse tilflugtssteder. Nuanceringen af dette miljø vidner om, hvor fortrolig han var med alt, hvad der ligger mellem en beværtning og en café, en restaurant og et hotel, kort sagt alt fra kælder til det takkelige.

Som Storm P. blev ældre, blev beværtningen for ham mindre et arbejdssted i bogstavelig forstand. Kendt og folkekær, som han blev, begyndte han at gå mindre ud. Så meget desto mere ville han værdsætte freden omkring sig – og freden inde i sig selv. Retten til over et glas koldt øl at tænke, at vende en tanke i hovedet – typisk at meditere over dens modsætning – for så til sidst at lade den forløses, netop som et udsagn om tankens kompleksitet.

Vi kan slutte os til, hvor meget denne mellemposition betød for ham, når vi betænker, betydningen Haveselskabets Have på Frederiksberg fik for ham. Frederiksberg Have ved siden af ville være for udleverende, ja påtrængende, hvorimod han i Haveselskabet Have kunne finde en bænk langs en af gangene, skjult bag en brysthøj hæk og herfra iagttage uden selv at føle sig iagttaget.

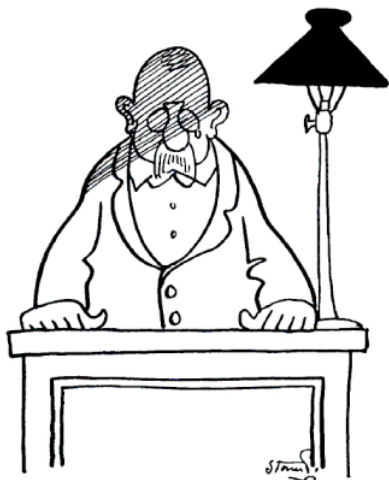
Denne fredfyldte plet til at foretage sine observationer hører hjemme hos den ældre Storm P. (han blev kun 66 år). Man kan afgjort spørge, hvad det nu var, han iagttog. Tegningerne til avisen, der ledsager disse linier, vidner om, at han ikke ønskede - ikke ville se - det onde i livet – eller rettere mennesket - for livet er som bekendt det eneste, mennesket med sikkerhed ved, at det har. Har man ikke livet, så - med et Peter Plys' ræsonnement - ville det jo være for sent!

- Tjener - må jeg se ølkortet!

- Så, nu ingen bebrejdelser, Emil
- du går ind og tar' dig et glas øl
- og dermed basta!

- Øl er sundt - øl er nærende
- lad børnene få øl på skolemaden!

Man kunne tale om Storm P.'s udsyn, hvis hans synsvinkel ikke havde været så dybt forankret i noget konkret oplevet. Han kunne finde på at tegne en herre, der står foran et standur med fingeren på viseren, som ville han fremskynde tiden.

"Hver dag har sine skuffelser – i dag har jeg ingen haft – det skuffer mig", lyder den ubærlige tekst. Tænk på den måde at udlevere et menneske, der således bliver bekræftet i sit sortsyn – næsten helt opløftende i sin slutning.

Storm P. kunne finde på at vise en herre på en udstilling, der her gør sig tanken: "- Når kunst kræver en forklaring, er der nok noget muggent ved den!".

At forstå og at tolke et af hans udsagn, er således overladt til publikum.

Det er set med Storm P.'s øjne noget subjektivt, personligt, ligesom når vi griner. Kan vi lade være med at slå en latter op, når vi støder på noget virkelig morsomt?

Er den fysiologiske reaktion ikke netop udtryk for, at det er virkelig morsomt? Imidlertid er der mange former for latter, grin, smil og alt det, der ligger ind imellem. (En amerikansk professor har for nylig ment at kunne udskille 18 forskellige former for denne menneskelige adfærd).

I fortællingen *Tale ved desserten* fra 1919 lader Storm P. den stovte bedsteborger tilråde den nyslåede "komformant":

"Hva' du end bi'er til Hannibal – så la' vær med og overanstreng dig – når der æ' tyve mand på værkstedet – så ka' de nitten godt ta'en lidt med ro. – Hæv dig som fuglen over højen sky – alt over skov og vange - - som at der står i den gamle aftensang a' Kravelund – og sku' du være i tvivl om en ølsort – så prøv dem allesammen – så går du ikke bav'etter og fortryder no'ed".

Det har været et råd, hvis dobbelthed stak dybt i Storm P.

- Man kan opbevare alt i spiritus -
undtagen en hemmelighed.

For lige så meget som han over en øl oplevede, at tanken skærpedes, lige så meget vidste han, at for mange af dem tværtimod tyngede tanken ned.

At spæge en tanke med et glas øl og opleve, at tanken tog flugt, gav Storm P. en oplevelse af at leve. Sensitiv og receptiv, som han var, antog det rette værtshus karakter af et meget udsøgt fristed, hvor hver især havde retten til at tænke frit.

Her kunne han med fuld ret udbryde med Bellman:

"Her findes alting – her findes jeg!"

Livet er en gåde,
og løsningen står på bagsiden.

Siden 2004 har gæsterne på Jernbanecafeen kunnet købe en lille fadøl i et særligt souvenirglas med en Storm P. tegning, en såkaldt Flue, lig dem her i bogen. I alt 24 forskellige motiver.

Jens Bing, f 1947, kunsthistoriker, og museumsdirektør for Storm P.-Museet. Her med den første bog om Jernbanecafeen, som inspirerede ham til artiklen om Storm P.'s forhold til værtshuse.

Poetens Vesterbro

Silas Marker

Oh Vesterbro
du det ærlige proletariats verdens-
hjørne
Ikke majestætisk
men menneskeligt og
folkeligt
tårner du dig op
bag vor gamle hovedbanegård
I kongens København
Du skaffer mig de ting jeg mangler
Her tænker jeg hverken på syre
en ny nyre
eller min daglige hyre
Det skaffer du til andre
der enten triste
med abstinenser
eller med andre lyster
til din Istedgade vandrør

Oh Istedgade med sine børn
Dine mine og vores
Og voksne der har været børn
Opdraget af livets skole
Med mørke sidegader som klasser
Istedgade har gennem tiden fortalt os
hvad livet er og går ud på

Vesterbro du min pusher
Pushende pusher mig min dreadlock-
vox
Min reggaemusik
og min mellemøstlige spise

Du er min skumle mellemmand
Min hippede flipper
Min udfordrende luder
Min pakistanske grønthandler
Min hjemløse baggårdskat
Min mystiske kampebbe...
Du er alt det smukke i min kultur
der ikke er smuk i sig selv
men smuk i et større portræt
malet af alt fra overborgmesteren
til de besøgende på Jernbanecaféen
til Lauritz fra Mændenes Hjem

Oh Vesterbro
uanset hvor smuk du er
er du aldrig fin på den
Eller fornem
eller selvhøjtidelig
Du er ikke Københavns krone
Højst Københavns bæltespænde
der sidder så dejligt løst.

Rejse - hvorfor?

Ole B. Larsen

Hvorfor rejse,
ud af København,
til et fremmed,
ukendt sted
måske i Viby Sjælland,
eller ved Tønder marsken,
langt væk fra Jernbanecafeen,
bare for at se,
eller for at høre nye måder,
at leve på.

Tage toget
på den anden side af gaden,
nede ved spor fem
ud i verden,
bare for at følge med.

Hvorfor ikke blive hjemme
i Vesterbros dagligstue
her ved spor tretten,
det er da noget ved!
Især når øllet er koldt,
og serveret af en sød
servitrice,
med et varmt glimt i øjet!

Hvorfor rejse ud,
når man kunne
bruge pengene fornuftigt,
her i vor dagligstue,
lære noget om de andre,
eller måske selv står for skud,
af en tilfældig gæst,
her i daglig livets oase.

Ole
læste
rejse-
digtet
første
gang
21.4.08

Mere end musik og sang

Jette Barth

En tilfældig aften i 1997 havde jeg været ude og synge med et jazzorkester. En af musikerne - en trommeslager ved navn John Astrup spurgte, om jeg ville med hen på et værtshus, der hed Jernbanecafeen.

Der sad en lidt "ældre" mand ved et klaver og spillede, og John Astrup sluttede sig hurtigt til musikken. Jeg fik at vide, at der på Jernbanecafeen var levende musik hver onsdag og søndag med selv samme pianist og med syngende gæster.

Jeg besluttede mig for at komme tilbage den efterfølgende søndag. Her fik jeg for første gang hilst på manden bag klaveret. Leif P. bød mig hjertelig velkommen med en blid udstråling og de mildeste øjne. I min fantasi forestillede jeg mig, at han måtte være udsendt af en kirkelig organisation for at hjælpe nogle af de stakler, som dengang var på værtshuset.

Der var slet og ret en hel del alkoholikere på Jernbanecafeen. Men Leif lyttede til dem. Han var nærmest en slags skriftefader, der trofast lagde øre til deres mange historier om deres skæbner. Der var også mange andre mere almindelige værtshusgæster, men Leif gik op i de triste skæbner med liv og sjæl.

Jeg er siden da kommet på Jernbanecafeen, men det er først i de sidste par år, jeg rigtigt har sunget, for i over 10 år sang Hanne Sørensen fast på Jernbanecafeen hver onsdag, og det gjorde hun godt.

Hanne er bedst til de danske sange, og jeg er bedst til de engelske, så når Hanne og jeg en gang imellem beslutter, at vi skal mødes og synge duet, er det som om, at den rene magi opstår. Hanne er blevet bedre til de engelske, og jeg er også begyndt at synge danske sange. Men nu må hverken Hanne eller jeg få fine fornemmelser, for der kommer rigtig dygtige gæster op at synge der, og nogle af de unge mennesker har forrygende stemmer. Det kan man høre på publikums applaus!

Leif P., Agnetes far, som spiller for og med gæsterne kl. 19.30 ons- og søndag.

John Astrup på trommer spillede i en årrække med Leif P., og efterfølgende med Guitar Steen.

Jette Barth og Hanne Sørensen synger nu jævnligt sammen.

De sidste 6-7 år har jeg været på Jernbanecafeen hver nytårsaften med min mand. Alle gæster er klædt pænt på denne særlige aften. Der er en herlig stemning og levende musik. Leif P. står for musikken, som fortsætter hele natten.

Om søndagen, hvor der jo også er musik på Jernbanecafeen, oplever man tit kendte ansigter indenfor show-bizz. Der har de fleste kunstnere nemlig fri, og de ser dette som en mulighed for at besøge cafeen.

Rasmus Krogsgaard komponerede Jernbanecafeens skåle-fut-fut-sang før han blev kåret som årets revykunstner i 2009.

Sanger Kai fra Jægerspris kan, som få andre, alle de go'e gamle!

Min personlige favorit er Rasmus Krogsgård, en yngre ekstremt talentfuld pianist, guitarist, sanger, skuespiller og komponist. Han sætter sig altid på et eller andet tidspunkt op til klaveret og giver den hele armen. Han spiller og synger, så taget er ved at lette, og at han også ligner en græsk gud, gør det jo kun endnu lettere for publikum at overgive sig til denne helt specielle stemning, som Rasmus Krogsgård bidrager med. Han spørger mig gerne, om jeg vil synge med ham, og så fortsætter han bare i forrygende jazz-stil med mig som jazz-sangerinden, og jeg elsker det.

Der er sket mangt og meget siden 1997. Der er kommet flere yngre gæster til, som går udmærket i spænd med de lidt ældre. Man føler sig straks hjemme i det øjeblik, man træder ind af døren.

En dejlig velkomst fra de ansatte i baren, og stort velkomstsmil fra Leif, og så er man efter kort tid parat til at synge igennem hele aftenen - kun afbrudt af gæster, der gerne vil op og synge.

Leif har som regel en sjov bemærkning til en sang eller en person, og publikum elsker det. Det er festligt og fornøjeligt, og så er der mange - især ensomme mænd, som stadig søger råd og en trøstende person at tale med.

Til syvende og sidst. Hvis jeg skulle gøre status over Leifs største bedrifter på Jernbanecafeen (ud over at spille og synge to gange om ugen), så er det måske alle de mennesker, han har hjulpet over en svær periode i deres liv, der står allerstærkest i hukommelsen. Han er blevet et forbillede for mange.

Anne er en af de er nye, unge og meget talentfulde sangere

Stine fra Bakkenshvilve og Martin fra Wallmans sætter gang i festen!

Finn Sømand med hånd på Leif P., som gerne taler med gæsterne, når fx. Carsten overtager tangenterne.

Foto: Henrik Schurmann

Et liv med Hovedbanen

Jöran Svahnström

Per Buur har altid taget toget på arbejdet. Hver dag i 42 år. Men han skulle heller ikke længere end til Hovedbanegården, hvor han som 21 årig startede som rangerer. Den 31. december 2008 gik Per Buur på pension, efter at han i de sidste 6 år havde været chefinspektør, "Hr. Hovedbanegård", helt enkelt.

Hovedbanegården, som fylder 100 år i 2011, er Jernbanecaféens største og vigtigste nabo. Hver dag passerer 1300 tog på de 12 spor og 100.000 vis af mennesker gør kortere eller længere besøg på Hovedbanegården.

Per Buur har levet og åndet for denne dynamiske arbejdsplads, ja han har nærmest været gift med den. "Og jeg har ikke haft det kedeligt én eneste dag", forsikrer han. Nu er Buur pensionist, men han fortsætter som hovedansvarlig for Den Kongelige Ventesaal - en del af Hovedbanegården, der er ukendt for den store offentlighed. Med røde løbere, smukke sale, smagfulde møbler og toiletter med forgyldte detaljer, alt for at hædre de royale, når de hurtigt passerer gennem Hovedbanegården et par gange om året for at tage med tog ud i kongeriget.

Den jernbanestation, som de kongelige besøger, blev bygget 1905-1911. Den var den 3. jernbanestation i København. Arkitekten var Heinrich Wenck, som har tegnet 150 stationer rundt om i Danmark. Han efterstræbte, at Hovedbanen skulle få et dansk præg, så "det sidste indtryk, som de bortrejsende danskere fik, var det samme, som mødte de fremmede, der ankom – noget dansk".

Stationen blev indviet af kronprins Christian (senere kong Christian X) den 30. november 1911. De indbudte gæster drak 300 flasker champagne og fik en lille tur til Enghave station med et tog, som afgik kl. 15.15, og som kom direkte retur til Hovedbanen. Den officielle persontrafik startede den 1. december 1911. Kl. 05.49 afgik toget mod Korsør. S-togstrafikken begyndte dog først i 1934.

Per Buur har arbejdet på Hovedbanegården i 42 år - klar til at besvare Jörans spørgsmål.

*Per Buur viser Agnete.
de kongelige gemakker.*

*De benyttes af kongehuset,
når de skal med tog.
Fx. på juleferien til
Marselisborg i Århus.*

*Hyggelig dansk overvågning -
politimand stikker hovedet ud af
vinduet på Hovedbanen.*

Mellem 2006 og 2008 gennemgik Hovedbanegården en omfattende renovering. Den gamle jernbanedame skulle have "ny hat, hofte og forhave". Det kostede 650 millioner kroner, blev gennemført til tiden, påvirkede ikke trafikken og forløb uden større arbejdsulykker. Alt i alt et vellykket projekt, som Per Buur holdt sit vågne øje over. "Når man skal overlevere en Hovedbanegård til de næste 100 år, er det vigtigt, at det gøres med omtanke."

Hovedbanegården er fredet, så langt det meste skulle udføres, som på gamle arkitekt Wencks tid. Dette indebærer, at man skulle anvende samme materialer og samme arbejdsmetoder, som den gang da Heinrich Wenck bestemte. Det er blevet godt. De historiske motiver pryder fortsat facaden og indretningen. Den, som tager sig tid til at kikke efter, kan se små portrætter, maskinarbejdere og fyrbødere – eller stenhugger Olsen med fez på hovedet! Og der er figurer i nationaldragter og med våbenskjolde i såvel glaseret ler som i glasmosaikker.

Der er også mange tårne i forskellige størrelser rundt om på Hovedbanegården. Arkitekt Wenck konkurrerede med kollegaen Martin Nyrop, som tegnede Københavns rådhus: Hvem kunne lave flest tårne? Pengene rakte dog kun til et begrænset antal "rigtige" tårne på Hovedbanen, men

Wenck brugte list. Han indbyggede tårne i væggene og vandt konkurrencen. Også facaden mod Reventlowsgade har flere spændende detaljer, som man kan studere fra Jernbanecafeens vinduer. Oprindeligt var der to udgange mod gaden, men nu er kun én i brug. Den kendetegnes af det meget blandede klientel, som plejer at opholde sig der. Det er også ved den udgang, hvor der spilles relativ høj musik, ligesom det kan opleves på andre banegårde rundt om i Europa.

Det var Per Buur, som kom med idéen - inspireret af Hamborgs Hovedbanegård. Der havde musikken haft den virkning, at uønskede gæster blev stressede og valgte andre opholdssteder. Da musikken blev introduceret på Hovedbanen, var der nogle mindre indkøringsproblemer, men ifølge Per Buur fungerer det nu helt fint. "Hensigten har aldrig været at jage nogle ud, bare at skabe passage", understreger han.

Hovedbanegården i København er Danmarks eneste jernbanestation med egen politistation, og selvom der er rigtig mange passerende mennesker, er der sjældent noget større ballade eller voldsom kriminalitet. At holde vagt og orden sørger DSB's eget personale for. Per Buur har med overlæg afstået fra at engagere professionelle vagtordninger.

Når Per Buur, som i sine mange år som chefinspektør var chef for godt og vel 70 medarbejdere, gik rundt i den 138 meter lange og 56 meter brede Banegårdshal, trivedes han altid med det dynamiske folkeliv. Favoritpladsen var altid midt i hallen, lige under uret og med 20 m op til taget. Her kunne han se "Den falske nonne", alle de andre originaler og helt almindelige mennesker, som af en eller anden anledning besøgte "hans" Hovedbanegård. "Jeg lovede den sidste rigtige stationsforstander, som vi havde, at passe godt på banegården og at videregive de mange historier. Jeg håber, at det er lykkedes mig!"

Nu står Hovedbanegården og dens omgivelser for næste udfordring – Metroen udvides, og en station anlægges i umiddelbar nærhed til den nuværende bygning. "Det er vigtigt, at vi bevarer den gode kontakt til vore naboer", siger Per Buur, som prioriterede dette under den sidste store renovering. "Hovedbanegården er en del af København og af Vesterbro. Det må vi aldrig glemme!"

Per Buur på hans yndlingsplads midt i hallen, sammen med Agnete.

Fra Vendsyssel til Vesterbro

Jöran Svahnström

I 1933 fødtes en lille pige i Brønderslev i Jylland. Det samme år åbnede der et værtshus på Vesterbro i København. To hændelser som tilsyneladende ikke har noget med hinanden at gøre.

Men - pigen blev døbt Mette, og værtshuset blev til Jernbanecafeen. Når denne bog udgives - 77 år senere - kan man faktisk ikke forestille sig Jernbanecafeen uden Mette Poulsen. Jovist er det datteren Agnete Bjørlig, som er restauratør og Mettes mand Leif, som står for den musikalske underholdning (sammen med gæsterne) to aftener om ugen. Men man kan uden at overdrive påstå, at det er Mettes ånd, som hviler "over det hele". Hendes smittende entusiasme, interesse for mennesker og alt, der foregår omkring hende, og hendes grænseløse kærlighed til de nærmeste. Alt dette giver energi og driver den samlede, store familie Poulsen/Bjørlig.

I denne bog - og i den tidligere - beskriver vi indgående Jernbanecafeens spændende historie. Men lad os også dykke lidt ned i Mette Poulsens lige så lange liv og levned.

Vuggen stod altså i Vendsyssel, hvor far Thomas var landmand, og mor Gertrud arbejdede hjemme. 1. april 1940 begyndte Mette i 1. klasse i Tårs. Skoleåret gik dengang fra april til april - og den 9. april besatte tyskerne Danmark. "Jeg husker deres hjelme, motorcyklerne med sidevogn, alle duftene, de unge mænds uskyldige og dog urolige ansigter...". Mette mindes især de ca. 40 østrigske soldater, som indkvarteredes hjemme på gården, sammen med 20 heste, som de stiglede hver morgen i takt til mundharmonika. Om aftenen spillede, sang og legede de med hinanden. Efter en uges tid skulle de sejle videre til Norge. Skibet stødte på en mine lige uden for Frederikshavn, og alle ombord druknede.

Kort efter krigen købte Mettes forældre Øster Tørslev Kro med landbrug. Thomas' store drøm om at blive kromand gik i opfyldelse. Og her mødte

*Gertrud og Thomas Christensen,
Agnetes bedsteforældre
med børn og børnebørn
Ca. 1936 i Tårs:
Mette med hat og
søster Birthe på fars arm.*

*Ca. 1960 i Vallensbæk
Agnete med fletninger og
Asbjørn på trehjulet cykel.*

Øster Tørslev Kro, ved Randers, hvor bryllupsfesten for Mette og Leif blev afholdt 18. april 1954...

...og 50 år senere i 2004 blev Guldbrudeparret taget på sengen ...

Mette i 1950 manden i sit liv, den unge Leif. Til at begynde med var han irriterende (er det ikke ofte sådan?) - men det stod alligevel hurtigt klart, at det skulle være de to. Leif arbejdede dengang i sin fars frugt engros forretning i Randers.

Mette kom på Statsskolen i Randers og hjalp naturligvis også til på kroen med servering, opvask, osv. Som nybagt 18 årig student blev hun enelærer i Græsdal skole med 51 elever fra 7 - 14 år. "Det var virkelig, som i de gamle film. Jeg boede i den ene ende af skolen - og måtte stå tidligt op for at tænde op i kakkelovnen. Den største begivenhed var, da skolekommissionen med præsten i spidsen kom for at overhøre eleverne i bibelhistorie og salmevers. Bagefter skulle jeg servere kaffe med brød - og holde ild i kakkelovnene. Der var noget at se til", griner Mette.

Men storbyen lokkede det unge par, og de tog til København i forbindelse med, at Leif var inde som soldat og Mette læste til tysk korrespondent på Handelshøjskolen. Så fulgte mange årtier med hårdt arbejde. Med frugt engros på Københavns Grønttorv, frugtplantage på Sydsjælland, mængder af dyr på Birkegården i Hvedstrup, opdræt af New Foundland-hunde (de bedste i Norden i en lang periode) og så selvfølgelig de to børn - Agnete og Asbjørn.

Mettes forældre tog også til København. I 1955 solgte de kroen og købte værtshuset Kilden i Valby. Det gik fint, men det endte dog med at blive eksproprieret i 1967. Gertrud og Thomas tog på en velfortjent 14 dages bustur til Paris og Rivieraen. Deres første større tur til udlandet. Samme år købte de Jernbanecafeen.

Tretten år senere, da Thomas var 76 år og "lidt træt", var det Mettes tur. "Jeg husker det, som var det igår. Det var den 15. september 1980, og jeg tror aldrig, at jeg har været så nervøs. Hvordan skulle jeg dog klare at drive et værtshus på Vesterbro? Men far havde sagt, at vi ikke kunne lade

en så god forretning gå ud af familien.” Og det gik godt. Så godt, at Leif fik interesse for branchen, afhændede sin frugt engros forretning og købte restaurationer i Roskilde: Den lille Cafe, Hestetorvet 10, som nu er den mexicanske restaurant Gringo's og Roarslund, Jernbanegade 18, som i dag er indisk restaurant. Senere Den gamle Mosekro, Frederiksborgsvej 169, der nu er kinesisk restaurant og Humlehuset, Søborg Hovedgade 144, der i en periode hed Barney's Bodega og nu igen er blevet til Humlehuset.

Ved 63 års alderen syntes Mette, at det var på tide at slutte. Leif var lidt tvivlende, men resultatet blev, at børnene blev spurgt, om de var interesseret i at overtage Jernbanecafeen. Agnete sagde ja, og alle blev glade. Årene på Jernbanecafeen og familiens andre beværtninger har givet Mette en udtømmelig kilde af minder. ”Det meste var sjov, men jeg mødte også en del mærkelige typer. Jeg husker for eksempel den sympatiske gæst, der betroede mig: 'jeg har slået min kone ihjel'...”.

2010 er ikke slutåret. Aktiviteterne fortsætter med tilsyneladende uformindsket kraft: Musik (Leif spiller i flere forskellige konstellationer), bridge, hunde, fjerne rejser og en stor vennekreds (”vi plejer at være cirka 100 personer til runde fødselsdage”) - og hver torsdag året rundt er Mette værtinde for en familiemiddag med børn og børnebørn hjemme på Birkegården.

Mette på Jernbanecafeen 1990

**Hvad er da recepten på
77 spændende
og stort set lykkelige år?**

”Aldrig et ondt ord.
Aldrig en ond tanke.
Jag kan i hvert fald ikke
huske nogen”,
sammenfatter Mette
med et stort, varmt smil.

Udenrigs Thomas og
"Alle kender
Palle Brøgger"
fra Sindal.

Gæsterne og tjenerne

Jöran Svahnström

Der er hundredvis - ja, måske tusindvis - af detaljer at observere på Jernbanecafeen: billeder, modeltog, avisklip, skilte, års tallerkner, nips og anden udsmykning. Der er underholdning i timevis for den, som bare vil sidde og kikke. Alt bidrager til en værtshushygge, som man ikke møder noget andet sted.

Kklar til Valentin - februar 2010.

Men uden mennesker - gæster og tjenere - er Jernbanecafeen intet. En hjemmelavet beregning siger, at Jernbanecafeen, igennem sine 77 år (indtil april 2010) har haft omtrent 3 millioner gæstebesøg.

Kik på billederne på disse sider. Det er et lille udvalg af fotografier, som viser mennesker i forskellige aldre, status og stand. De har alle noget at fortælle; om lige præcis deres skæbner. Her er gæster, men også tjenere. De ældre stamgæster mindes med kærlighed de klassiske Vesterbroprofiler Thor og Ulla. I dag er tjenerstaben på JC en frisk blanding af unge og de lidt mere modne. Et har de fælles - JC-smilet.

Xenia
Tandlægestuderende, fitness flittig,
tidl. danser og sin mors tro hjælper på
JERNBANECAFEEN siden 1. marts 2003

Naja
Født i USA, men opvokset i Fåborg. Tøj, ski- og rejseglad.
Snart sygeplejerske på Herlev og på
JERNBANECAFEEN siden 1. marts 2003

Smilende Sussi
- elsker kolonihavet, Thailand og gæster gennem
19 år i Exalon, 11 år på Den Røde i TIVOLI og nu på
JERNBANECAFEEN siden 21. september 2009

Steen
- har erfaring med service fra Tjæreborg, AVIS og
i Aarhus. - Dyrker seilspport, skiløb, kultur og nu
JERNBANECAFEEN siden 21. september 2009

Hanna
s kreative veninde fra LPS og Oure Idrætshøjskole
s kabs-arkitektur studerende. Bor på Vesterbro
JERNBANECAFEEN siden 23. maj 2009

Dorrit
Ægte Am'ikaner, hundeejer og mor til to sønner.
Professionel ejendomsadministratør med overskud til
JERNBANECAFEEN siden 25. august 2007

Signe
Snart sygeplejerske, just hjemvendt fra Canada.
Tidl. bar-job på New Zealand. Fritiden gælder FDF
JERNBANECAFEEN siden 21. november 2008

Joachim
tidl. butiksbetjener af Sports Masters i Fåborg
allersomblidkenslager hos Jeudan, fortsat overskud til
JERNBANECAFEEN siden 18. juli 2008

Alex
s yngste, AF'er til Argentina 06-07,
le på Aurehøj Gymnasium og altnuligmand
JERNBANECAFEEN siden 22. september 2003

Henrik
uddannet maskinarbejder på Fyn, har hund, og spiller golf.
Post Danmark medarbejder i Holte med overskud til
JERNBANECAFEEN siden 23. januar 2007

Thomas
Naja's kammerat fra Fåborg, tidl. 1. div. håndbold-
spiller, nu stud. jur. på overbygningen og tjener på
JERNBANECAFEEN siden 7. juni 2007

Lille fregnede Louise
Skaber blomster i Lyngby, 'saniterer' hver nat cafeen
med storebror Michael. Servicerer nu også gæsterne på
JERNBANECAFEEN siden 11. april 2009

Bettina

Tidl. eget værtshus, Metro-ansat, frivillig i Dyrevæmet,
bosat 2900 Happiness, pokerspiller og nu igen på
JERNBANECAFEEN siden 31. januar 2010

*Ulla på __ års
dagen får hjælp
af unge Bettina.*

*Thor
besøger
jævnligt
Jernbanecafeen.*

Okt 08.

*Ægte medalje glæde som Bror Snus
fejrer med et træk i nød bremsen =
en omgang til stuen ...*

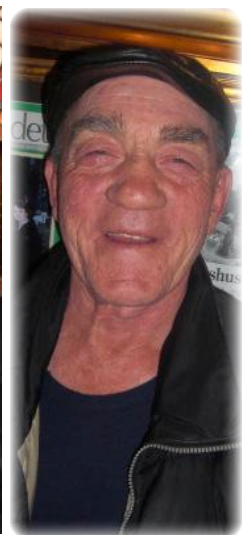
Jeanet

Smør
Søren

Gæster i alle aldre
hygger sig ved vekslerbordet.

Den bedste måde at lære folk at kende på er alligevel at være gæst på JC - en eller flere gange. Jeg garanterer for, at det er en lærerig lektion i livets skole.

Et fromt ønske er, at den stemning, der råder i dag - kærlig, omend hård og virkelighedsnær - vil overleve.

Jernbanecafeen er et sted for den som venter på et tog, for dem, hvor toget lige er smuttet - ingen ved hvad der vil ske!

Fremtid for værtshuse med hjerte

Jöran Svahnström

”Værtshuset er et tiltrængt organ også for 2000-tallets mennesker. Her er et sted, hvor man kan søge tilflugt fra det senmoderne samfund, der konstant kræver resultater og performance. Man kan lade op på et værtshus og være sig selv.”

Det siger Alex Bjørllig (født 1990). Sammen med sin søster Xenia (født 1988) kender han Jernbanecafeen fra barnsben. De er begge mulige 4. generations værtshusbestyrere. Først vil de uddanne sig, men ingen af dem udelukker, at de også i fremtiden vil være tæt knyttede til Jernbanecafeen.

Xenia mener, at hun kan huske første gang, hun besøgte Jernbanecafeen:

”Jeg kan ikke have været så gammel. Det var helt sikkert sammen med mormor og bedstefar. Jeg husker, at vi skulle servere æbleskiver hver fredag op til jul - udklædt som nissebørn. Det var meget hyggeligt, og jeg husker tydeligt hvor sjovt og sødt, alle gæster syntes, det var - med sådan to små nisser. Og så var der tilmed gratis æbleskiver og portvin. Jeg husker også, at vi ofte fik sodavand af gæsterne.”

Alex har også tidlige erindringer: ”Typisk blev Xenia og jeg passet af mine bedsteforældre. Ofte var vi f. eks ude og besøge nogle af deres venner, og når aftenen var færdig, skulle vi på JC. Her hjalp vi med at tælle penge op osv.; men tydeligst husker jeg den her kæmpe æske med rigtig mange tyrkiske bolsjer, som jeg elskede. Min mormor sagde altid, at jeg skulle huske, at der også skulle være plads til aftensmaden.”

Med den slags barndoms minder er det ikke så underligt, at Xenia og Alex har et kærligt og forstående forhold til værtshuse i almindelighed - og til Jernbanecafeen især.

Xenia og Alex er kommet på Jernbanecafeen siden de i vuggen lå. Fra venstre ses: Inger (med Xenia på skødet), Agnete (med Alex) og Agnetes moster Birthe.

Alex og Xenia, bliver forkælet af en flink gæst.

Xenia har tjent egne lommepenge ved at vaske vinduerne siden hun var 13-14 år og frem til 3. semester på tandlægestudiet.

*Xenia og andre tandlægestuderende fejrede, at 1. år var veloverstået .
Fra venstre:
Xenia,
Julie fra Bornholm,
Arandse fra Roskilde,
Klara fra Island og
Kristina fra Præstø.*

Xenia: "Jeg synes generelt, at værtshuse er dejlige og sjove steder. Der er så mange moderne cafeer i København, men på en måde er de alle meget upersonlige. En moderne cafe er et sted, hvor mennesker, der allerede kender hinanden, mødes for at snakke og hygge sig, Og det er anderledes med værtshuse. Her kan man som fremmed og alene komme ind og alligevel møde en masse spændende og forskellige mennesker, og man kan let komme i snak med andre. Derfor tror jeg, at værtshuse er en meget vigtig ting i vores moderne og egoistiske verden. Folk snakker ikke med deres naboer på samme måde, som man gjorde engang, og det betyder, at der er en masse mennesker, der er meget, meget ensomme. De har brug for nogle at snakke med - eller bare hygge sig med en aften, hvor de ikke har lyst til at føle sig alene. Det er det, jeg synes, der er fantastisk ved værtshuse - og selvfølgelig især ved Jernbanecafeen. Det er virkeligt unikt, og det er noget, der ikke burde forsvinde."

Alex: "Jeg kan rigtig godt lide at gå på værtshus. I mine øjne minder det lidt om at gå på bar. Men bare lidt mere nede på jorden, ikke så hipt."

På spørgsmålet, om det ikke er et moralsk dilemma at sælge alkohol til mennesker, som sikkert ville have det bedre uden, svarer Alex uden tvivl: "Nej – aldrig. Værtshuset er et sted man kommer på for at hygge sig. En køkkenkniv er lavet til at skære brød med - ikke til at dræbe med."

Det samme gælder et værtshus. Det er en herlig ting, som mange mennesker elsker og holder meget af. Det er klart, at nogle af de mennesker, der kommer der, ikke burde være der. Men det er ikke Jernbanecafeens problem, og desuden danner værtshuset også base for nogle mennesker i en ustabil hverdag. ”

Xenia: ”Det er altid svært at se folk synke dybere og dybere ned, efterhånden som alkoholen tager over i deres liv. Men det er da bedre, at de drikker her, end at de sidder alene derhjemme og drikker. Man kan ikke bestemme over andre menneskers liv, og det er svært at hjælpe folk, der ikke er klar til det - eller som ikke vil hjælpes. Mange mennesker føler, at de ikke har noget at leve for. Der er mange ensomme mennesker. Nogle føler sig ”hjemme”, når de er på cafeen. Det kan godt være, at det ikke er den bedste måde at hjælpe dem på: at servere øl og give en snak, - men nogen gange tror jeg, det er den eneste hjælp nogle af disse mennesker får. Men indimellem et det også rart at se, at folk kommer op igen. Dvs., de vender tilbage igen efter noget tid, hvor de ikke har været her, og man kan se, det går dem bedre.”

Men kommer de to Bjørlig søskende mon i fremtiden til at arbejde på Jernbanecafeen?

Xenia: ”Lad mig sige det sådan: Jeg tror egentlig ikke helt, man kan undvære at arbejde her, når man først har prøvet det. Det er meget givende og en stor personlig udfordring at arbejde på ”jernbanen”. Man bliver udsat for en masse situationer, der virkelig kræver, at man kender sig selv og sine grænser.”

Alex: ”Nu har jeg jo haft fornøjelsen af at se, hvor meget arbejder der er med det. Jeg tror godt, jeg kunne forestille mig selv at bestyre cafeen, men jeg har også andre interesser. Det er et kæmpe arbejde at bestyre et værtshus, og specielt min mors position og indsats er helt vild. Jeg ser hende næsten aldrig holde fri. Hvis jeg skulle bestyre Jernbanecafeen, skulle det være på et mere afslappet niveau.”

Der hersker i hvert tilfælde ikke tvivl om, at Bjørlig-familien tror på, at værtshusene har en fremtid i Danmark. Xenia sammenfatter det sådan:

*Murer, tæppe eller billedhugger
Hans Henrik, er damernes ven.
Øverst med Lone fra Herlev,
nedenfor med Lillian.*

"Jeg tror egentlig ikke helt, man kan undvære at arbejde her, når man først har prøvet det," siger Xenia, som hendes mor kunne have sagt!

Lisbeth kikker altid forbi værtshuset på vej hjem fra bridge - og glæder sig over mødet med vennerne

"Jeg tror, der bliver mere og mere brug for værtshuse, hvis verden fortsætter i samme retning, som den er på vej. Folk bliver for ensomme, og der vil være brug for steder for ensomme at mødes. For dem som ikke er til cafelivet.

Værtshuset er simpelthen en gave for mange mennesker: Se hvordan stamgæsterne mødes med hinanden hernede. De hygger sig, spiser frokost sammen, osv. Det er vigtigt for befolkningen, at steder som disse ikke uddør, for så kan mange mennesker ende på steder, hvor de ikke burde være. Værtshuse appellerer til en hel del af 2000-tallets mennesker. Mange behøver et tilflugtssted for den kaotiske verden vi lever i. Det er som om, tiden står lidt stille på Jernbanecafeen - et sted hvor man kan gå ind og slappe af."

Et lille øjebliksbillede viser, ifølge Xenia, hvad værtshuset kan betyde: "Det er ofte små ting, der kan gøre andre menneskers liv lidt bedre. Bare det, at min mor spurgte en af gæsterne, om han havde haft en god jul, gjorde hans jul så meget bedre. Han var meget benovet over, at hun overhovedet tænkte på, om hans jul havde været god - og er det ikke dejligt at kunne gøre et menneske glad med så lille en ting?"